

Rakvičský zpravodaj

vydává obecní rada v Rakvicích

Rakvičané na slovíčko...

... Ač se snažíme nakazit Vás nenapravitelným optimismem a v každém čísle i nějak potěšit, přece jen se nevyhneme vyličení očekávaných těžkostí, na které Vás chceme připravit.

Hospodářský pokles ve světě, negativní dopady první fáze reformy hospodářství a rozdělení státu apod., nás přivedly k výraznému snižování výroby, jehož dno je stále v hedohlednu. Utažování opasek teprve přijde.

Rozpučet obce byl natolik očesan, že nejsou ani prostředky na nejnütnější výdaje. Největším uměním je najít východisko z každé situace. V čem nyní můžeme zlepšit situaci v obci? Bez velkých nákladů a jen vlastním přičiněním můžeme hodně zlepšit životní prostředí. Stále se ještě neubnovily dávné tradice sobotních úklidů, zametání před domy a péče o veřejné plochy. Dosud se objevují divoké skládky, ačkoliv máme skládku oficiální. V nejbohatších státech lidé třídí odpad, většinu vrací do sběru a na skládku jen minimum. My jsme se ještě nenaučili takto myslet a jednat.

Mnozí se domnívali, že výzvy k brigádnické pomoci obci patří minulosti. I v tržní ekonomice můžeme svým vztahem k obci buď urychlit nebo zpomalit její rozvoj. Už bychom měli pochopit, že nikdo nám nic nedá a hledat cestu k optimální soběstačnosti. Čekat jen na dotace k ničemu

nevede. Kéž by nám bylo obětavé budování Sokolovny trvalým příkladem.

Obdobně se jeví úpadek kultury v obci. Lidé, ve strachu o holou existenci, přestali mít o kulturní akce zájem. Plesová sezóna nebyla, zájezdy do divadel, besedy atd. také ne. Mládež je odkázána na diskotéky, filmové horory a krváky a podle toho to také vypadá. Každá organizace by si měla vyhledávat a pěstovat svůj dorost. Nabídli jsme mládeži něco hodnotnějšího než byla povinná pionýrská organizace?

Bolestně na venkově pociťujeme, že nejsou vytvářeny dobré podmínky pro zemědělství. Lze si jen přát, aby se i toto změnilo. Aby zemědělci nemuseli bojovat o svá práva s traktory na dálnici nebo na náměstích, ale mohli pokojně orat, sít a sklízet.

Nyní nastává jaro. Příroda rozkvetá s novou nadějí a bez ohledu na naše náklady bude stejně krásná jako loni. A nám nezbude, než se pustit do kolotoče všech prací, s vírou v dobrou úrodu a lepší léta příští. Tak ať se Vám hodně daří!

R. Obhlídal

Naše obec v současných podmínkách

V letošním roce můžeme uvažovat, vzhledem ke všeobecně drasticky omezeným možnostem, jen se zajištěním nevyhnutelných věcí.

V první řadě budeme muset zajistit nejdůležitější požadavky, jako je akceschopnost hasičského sboru a ostatní nejn nutnější požadavky pro chod obce. Maximální množství finančních prostředků, které bude možno vyčlenit, bude určeno pro zajištění provozu základní školy, mateřské školy a školní jídelny.

Ani tak nebudou v plné výši pokryty nárokové požadavky rozpočtu těchto školních zařízení. V některých případech (mateřská škola) bude nutná alespoň částečná finanční výpomoc rodičů. V průběhu roku budeme tuto situaci znát již přesněji.

Také budovaná čistička odpadních vod, která je v současnosti před dokončením, je pro nedostatek financí ve velmi obtížné situaci. Na dokončení chybí cca 3 mil.Kč. Na to, aby bylo možno uskutečnit zahájení zkušebního provozu, by mohl stačit 1 mil.Kč. Vlastní finanční prostředky v současnosti nemáme. Dotace ze státního fondu živ. prostředí nebo z min. financí není možno na dokončení získat. Taktéž výhodnější formu půjčky, která by byla únosná (5 % úroku). Ostatní půjčky, které poskytují banky (17 % úroku), by byly pro obec neúnosné. Vzhledem k tomu, že čistička je před dokončením, je to situace paradoxní a postoj institucí, které rozhodují o poskytování financí na akce ke zlepšení životního prostředí, je nepochopitelný. Setkáváme se s byrokratismem, postrádajícím zájem na řešení věcí tak, aby bylo možno efektivně, dobře, rychle a tím i levně investice dokončit.

V nejkrajnějším případě dojde k přerušení prací až do doby vyřešení finanční křítí této akce.

A nyní něco z jiné oblasti. V naší obci je snaha o další rozšíření podnikatelské činnosti. Jsou zde reálné plány na zřízení autoservisu vč. benzínové stanice, záměr na postavení výroby ovocných nápojů, zpracování a distribuce ovoce a zeleniny, vybudování výroby zámečnických konstrukcí a další.

Tyto záměry budou zahrnuty do současně zpracovávaného plánu rozvoje obce, který bude řešit plochy s výrobní činností.

I když v současné době jsou možnosti obce omezené, bude snahou podpořit a umožnit potřebnou podnikatelskou aktivitu, která umožní získání pracovních příležitostí a přinese v budoucnu i finanční efekt obci.

František Zach
starosta

Po rozdělení

Od vydání posledního zpravodaje uplynuly pouze tři měsíce, ale z historického hlediska se událo mnoho. Došlo k rozdělení společného státu na Českou republiku a Slovenskou republiku. Již první měsíce ukazují, že tato cesta byla jediná možná. Oproti tvrzení některých prognostiků (předpovídačů), zakladatelů "Svazu Česko-Slovenské vzájemnosti", se jasně ukazuje, jak rozdílná je politická, ale i ekonomická situace v obou republikách.

Rozdělení měny bylo dalším důležitým momentem po rozdělení státu. Přes částečné obavy, hlavně starších občanů, kteří již zažili měnovou reformu v podání minulého režimu na vlastní kůži, proběhla měnová odluka mezi oběma státy perfektně.

A to nejen díky dobré organizační přípravě, ale i správným přístupem nás, občanů.

V nové situaci je konečně více prostoru na řešení otázek a problémů, které byly díky práci s rozdělením státu odsunuty. Týká se to zemědělství, školství atd. Do podstatně jiné situace se dostaly po posledních událostech městská a obecní zastupitelstva. Je to hlavně otázka peněz pro obec. Za minulého režimu dostala obec po delším čekání peníze na určitou akci, tzv. dotaci od státu. Zajistila se tak jedna akce na určitý dlouhý časový úsek. V dnešní době je situace podstatně jiná. Obec sice získá nějakou dotaci od státu, ale ta je opravdu minimální. Na veškeré akce, ať je to vozovka, chodník nebo čistička, musí krytí zajistit obec více méně sama. Hlavním příjmem pro obecní pokladnu by měly být daně a místní poplatky. Další možností je sponzorování neboli přispívání na určitou veřejně prospěšnou akci. Což je položka pro

daňové poplatníky odečitatelná z daňového základu. Je tedy důležité mít v obci dobré plátce daní a hlavně dobré zastupitelstvo, schopné mimo jiné zajistit finanční prostředky.

S otázkou financování úzce souvisí i otázka územně správního členění České republiky. Je to věc velmi citlivá, ale řešitelná. Jedna věc je však jasná. Čím více bude vlád a státních úředníků, tím méně bude pro obce. Úředníci těchto institucí jsou totiž placeni z daní. Pro nás občany je nejdůležitější obec.

A územně správní členění? Jednoduchá odpověď. Odkud jste? Z Rakvic. Kde jsou Rakvice? Na jižní Moravě. V kterém státě? V České republice.

P. Suchánek

RAKVICKÉ OSOBNOSTI

O dalším Rakvičanu, kterého považují za vhodné zařadit mezi rakvické osobnosti, můžeme klidně začít vyprávění slovy - jak se chlapec z Uličky III stal Američanem. Dnešním mladším generacím z Rakvic jde už o neznámého člověka. Jen příjmení jim může rakvický původ připomínat. Ale i starší generaci vymizel téměř z paměti.

Po více než padesáti letech navštívil hrob svých rodičů na rakvickém hřbitově. V tomto hrobě s neokázaným pomníkem odpočívá jeho babička Marie Pohanková a jeho rodiče Ludvík a Adéla Pohankovi. A jejich syn, dnes už ing. Frank J. Pohanka ze státu Idaho v USA se jim přijel poklonit. I když se narodil v chaloupce v Uličce III, žil své jinošství v hájovně nedaleko obelisku Fac-ka. Obecnou školu vychodil v Rakvicích. Po absolvování Vysoké školy zemědělské v Lednici se pustil do světa. Putoval za štěstím, až se dostal do daleké, kdysi zaslíbené země -

Spojených států amerických, kam již před ním mnoho dalších Rakvičanů šlo hledat své štěstí. Je třeba říci, že do Ameriky František Pohanka nešel nepřipraven, jen s cílem mít se dobře. Cestu si připravil. Vyzbrojen vědomostmi a zkušenostmi z oboru genetiky, tj. vědy o dědičnosti a proměnlivosti organismů, se zkušenostmi metody křížení rostlin, požádal International Rescue Committee, aby se mohl usadit v Americe a tam ve svém oboru jako genetik pracovat. Tato instituce pečuje o vysokoškolsky vzdělané lidi z cizích zemí, přicházející do Ameriky a umožňuje jim zkoumat, bádát a pracovat v různých vědních oborech. Bylo mu vyhověno. Uvedený komitét ho hmotně zabezpečil.

21. června 1951 přistál se svojí manželkou a čtyři a půl měsíční dcerou v New Yorku. Začal pracovat v ovocných školkách nejdříve ve městě Monroe ve státě Luisiáně v povodí řeky Missisipi a pak ve státě Michigan v prostoru Velkých Jezer.

Po necelém půlroce požádal v říjnu 1951 o studijní stipendium, aby mohl studovat na Pensylvanské státní univerzitě - Pennsylvania state University - University Park ve státě Pensylvánie. 1. února 1952 byl přijat. O toto studium požádal proto, aby mu bylo uznáno vysokoškolské studium získané v Československu. Musel prokázat své odborné schopnosti, aby mohl být jeho diplom a tím i jeho studium v Československu v Americe uznáno (nostrifikováno). Po absolvování třech semestrů absolvování příslušných zkoušek obdržel "Diplom Master of Science Legree", to je vědecký stupeň "Mistr věd", a to v jeho oboru genetiky. Znamenalo to pro něho, že mohl pracovat ve svém oboru jako šlechtitel v rostlinné výrobě. (Plant geneticist.) Začal pracovat u společnosti ve městě Bozemann ve státě Montana. Po 3 letech se však společnost přestěhovala do státu Idaho, do města Twin Falls. Odstěhoval se ing. Pohanka i se svojí rodinou spolu s firmou do Twin Falls a pokračoval ve své šlechtitelské práci. Specializoval se na křížení fazolí. Během několika let se mu podařilo vypěstovat dva nové druhy fazole na zmrazování. Jedna nese název společnosti "Callatin NO 50" a druhá byla pojmenována "Tenderette". Tyto fazole jsou pěstovány a zpracovávány již 25 let. Z každého druhu těchto fazolí prodá firma ročně asi 25 mil. kg. Odměny za tyto výpěstky umožnily ing. Pohankovi zakoupit si dům s půdou o rozloze 1,3 ha. Půda byla hrboilatá pastvina. Aby ji mohl užívat pro záměr, který s ní měl, musel ji, jak sám říká "zplanýrovat pro budoucí zavlažování". Na jaře v roce 1960 na této půdě zasadil 4 600 koniferových (jehličnatých) sazenic (modré a horské smrky). Ve státě Idaho málo prší, a proto musí být plodiny zavlažovány. Proto musel v létě každý den stromky zalévat a okopávat.

Po devíti letech pobytu v Twin Falls koupila tam nově zřízená vysoká škola farmu, která sousedila s pozemkem a domem Franka Pohanky. Jato skutečnost měla za následek, že jeho dům a pozemek byl obklíčen pozemky vysoké školy. Proto okres koupil jeho dům

i s pozemkem. To už konifery byly 1,40 m vysoké. Po prodeji se rozhodl koupit farmu za městem. Farma je asi 1 míle za městem a její rozloha činí 50 ha. Na ní byla usedlost s hospodářskými budovami. Farmu dal do pronájmu svému sousedovi na neurčitou dobu. Tuto farmu souseď obdělává již 25 let. Přitom nájemní vztahy jsou upraveny tak, že z užitku (výnosu) má majitel 50 % a nájemce také 50 %. Podle toho vodu na zavlažování polí platí majitel. V blízkosti domu zůstal nevyužitý pozemek, který si ing. Pohanka zplanýroval a zasadil 1 500 sazenic smrků. Sám však dále pracoval pro společnost až do září 1969. Již v srpnu téhož roku mu rektor vysoké školy nabídl, aby pracoval od října jako zahradní architekt pro vysokou školu. Nabídku přijal a od 1. října 1969 až do prosince 1978 pracoval jako zahradní architekt. Mezitím však už od r. 1972 současně začal přednášet na této vysoké škole na katedře zahradní architektury obor dendrologie, t. j. nauka o dřevinách. Pro orientaci je třeba uvést, že vysoká škola vlastní pozemky o výměře 100 ha, vychovává 4 600 studentů. Celou tuto výměru postupně proměnila na krásný park, na jehož budování měl svůj významný podíl i Frank Pohanka.

Při veškeré práci pro vysokou školu dále vedl své hospodaření s koniferami. Nejen to, v roce, kdy měl končit svoji práci na vysoké škole, přemýšlel, jak se hmotně zajistit i po odchodu do důchodu. Proto v r. 1978 prodal ze své farmy 10 ha pastvin a koupil dům. Rozhodl se pro racionálnější využití zbytku své farmy. V roce 1981 zřídil na své farmě výdojnu. Dohodl se s dalším farmářem a pronajal mu původní dům, hospodářské budovy a ohrady, na nichž farmář chová 120 ks krav - dojnic a hospodaří s nimi. Zbytek farmy - pozemky o výměře 50 ha obhospodařuje původní nájemce dále.

Rakvičan, který se pustil do světa, vyzbrojený svými vědomostmi a znalostmi, ale především vůlí uplatnit se, mohl se tedy po více než 50 letech přijet podívat na svoje rodiště. A mohl přijet s vědomím, že se v tom

širém světě neztratil, že za sebou nechal dobře vyoranou brázdou.

Dalo by se u něho uplatnit staré římské přísloví, že odvážnému štěstí přeje (audacem fortuna juvat). Může však být vzorem pro ty, kteří chtějí podnikat vedle své profese - vedle svého zaměstnání. Nestačí chtít.

Je třeba se dokonale i odborně vyzbrojit a neohlížet se na čas práce, na ostatní pohodlí. S usilovnou prací přijde i výsledek a při všem tom pracovním úsilí zbude čas i na rodinu a její výchovu.

JUDr. Hubert Režný

OHLASY ZPRAVODAJE

Po každém vydání Zpravodaje je naší nejlepší a jedinou odměnou příznivý ohlas čtenářů. Velmi nás potěšil ohlas článku o našem kanadském rodákovi panu Hajdovi. Všichni čeští krajané v oblasti se sešli v městě Batavě, kde společně pročítali náš Zpravodaj a s dojetím vzpomínali na svoji starou vlast. Toto číslo bude zasláno i do USA, panu Pohankovi.

Naším nejpravidelnějším čtenářem je již dlouhá léta náš rodák František Šelle z Lipníka nad Bečvou. Už jsme uveřejnili několik jeho příspěvků a těší nás i jeho stálé povzbuzování, aby Zpravodaj nezanikl. Všichni rakvičtí rodáci, kteří Zpravodaj odbírají, mají tak neustálý kontakt s rodnou obcí.

Až kdesi z Kamenice nad Lipou nám napsal čtenář Štěpán Kučera, který nám poslal rady, jak zorganizovat vydávání Zpravodaje, s co nejmenšími náklady, aby nezanikl. Mimo jiné píše: "Jinak Rakvičákům přeji, aby Zpravodaj vycházel i nadále a pravidelněji. Vždyť je to jen o vás. A to mají jen málokde." Jeho obsáhlý dopis mu dal aspoň 2 hod. práce. A to je úplně cizí člověk, a přece ho Zpravodaj upoutal a cítil potřebu pomoci.

V březnu t.r. uveřejnil pěknou informaci o Zpravodaji i deník Svobodné slovo. Zajímavý dopis nám přišel od rodáka Jaroslava Řezáče, žijícího v Břeclavi. Je mu již přes 80 let a o Dušičkách si na rakvíckém hřbitově vzpomněl, jak se tu za války sešel s odbojářem Břetislavem Opršalem, který byl na krátké dovolené z Mauthausenu. Tento se mu zde svěřil, že udař, který poslal jeho odbojovou skupinu do vězení, je kápem v kon-

centráku a snaží se o likvidaci svědků své zrady. Na radu, aby se ukryl a nevracel, Břetislav odpověděl, že Němci by vyvraždili celou jeho rodinu. A tak se obětoval sám. Krátce po návratu byl v koncentračním táboře popraven. Ale i zrádce stihl trest a spoluvězni ho zlikvidovali. Jaroslav Řezáč s dojetím dodává: "Jsem už starý a ještě než zemřu, chci toto tajemství Rakvičanům říct. "Vidíte, co všechno vyvolaly články Zpravodaje!"

Největším ohlas mají bezesporu články JUDr. Huberta Režného, které odkrývají Rakvičanům dějiny obce, její osobnosti a kulturní tradice. Pan Režný už celé roky jezdí po archívech, oprašuje zašlé listiny a bádá po každé zajímavosti, aby ji mohl předat svým spoluobčanům. Nestačíme se divit jeho elánu a pracovní erudici i v tak vysokém věku (84). Nedělá mu potíže ani latina, ani němčina či čtení kurentem. Stále má v šuplíku nějaké nové překvapení a pro nás vždy vlídné slovo, moudrou radu a někdy i poštouchnutí v zájmu věci. Jeho odborné a zároveň lidově čtivé články jsou přístupné každému. Věřím, že jednou bude jeho dílo vydané souborně, jako jeho odkaz Rakvičanům a bude sloužit i našim potomkům.

Činnost ve Zpravodaji chápeme jako práci pro dobrou reprezentaci Rakvic a chceme pro ni získat co nejvíce občanů.

R. Obhlídal

Proměny

Habáni v Rakvicích

Setkáváme-li se se slovem habáni a hledáme-li obsah a význam tohoto slova v naučných nebo jazykových slovnících, dočteme se např. v naučném slovníku toto: Habán, příslušník sekty Novokřtěnců, kteří se v 16. století stěhovali z Německa na Moravu a Slovensko. Měli tehdy vlastní kněze a školy a žili ve společenství majetku. Teprve v 17. stol. bylo u nich připuštěno soukromé vlastnictví. Bydli v typických domech, které byly stavěny koncentricky okolo tak zvaného habánského dvora.

Původně se uzavírali před místním obyvatelstvem. Později se s ním povětšinou splynuli.

V jazykovém slovníku Váše a Trávníčka se pak též dočteme, že habáni byli moravští a slovenští Novokřtělci. Dále se v něm dočteme, že v přeneseném slova smyslu byl habán označován vysoký, silný člověk nebo také neohrabaný člověk. V Rakvicích byl slovem habán označován hadrový míček, se kterým si děti hrávaly různé hry, např. hra na "Německo" apod. Ale vraťme se k historii habánů, jak a kdy se dostali do Rakvic, jak a kde tu žili.

Na počátku 16. století žádali někteří náboženští blouznivci v Německu o návrat k původní církvi křesťanské. Hlásali, že je nutno přetvořit lidskou společnost podle učení bible. Nazývali se Novokřtělci a to proto, že neuznávali křest dětí. Tvrdili, že ten kdo nemůže porozumět Kristovu učení, nemůže být přijat do církve a že nemůže porozumět Kristovu učení, nemůže být přijat do církve a že může být křtěn jen ten, kdo toto učení už chápe. Tedy dospělý. Novokřtělci

prohlašovali katolické i protestantské náboženství za bludné. Tvrdili, že "Duch svatý sídlí v každém člověku, a proto nepotřebují žádné vrchnosti ani náboženské ani světské".

Toto učení bylo velmi výbojně. Proto Novokřtělci v Německu byli považováni za nebezpečné veřejnému pořádku. V Münsteru ve městě na řece Rýnu se po vyhnání münsterského biskupa dokonce ujali vlády. Jejich náčelník se prohlásil za krále Jeruzalémského.

Münsterský arcibiskup sehnal vojsko a město dobyl zpět. Zajatí Novokřtělci byli popraveni. Proto prchali do západních sousedních zemí a také do Rakouska. Na Moravu, která v té době byla považována za zemi náboženské svobody, se dostali v roce 1524. Usídlili se pod ochranou Linhartova pána z Lichtenštejna v Mikulově. Tam vznikla první obec Novokřtělců na jižní Moravě. Tato obec Novokřtělců se brzy rozštěpila na dvě větve. Jednu vedl Hans Spittelmeier. Jeho přívrženci se nazývali "Schvertler" vyznavači meče. Byli hlasateli práva užívat meče a jiných zbraní. Druhou větev vedli Jakub Wiedemann a Filip Jäger. Tito učili, že "dobrý křesťan s dobrým svědomím a dle slova božího" nesmí zacházet s mečem, ani jinou zbraní a nesmí vést války. Tato větev se nazývala "Stäbler" - přívrženci berly. Tato větev byla důsledným stoupencem "komunismu jméni" Gemeinschaftler. Obě větve se mezi sebou potíraly. Linhart z Lichtenštejna se pokoušel mezi oběma větvemi sjednat mír. Když se mu to nepodařilo, přiklonil se ke

stoupencům meče a přívržence druhé větve vyhostil ze svých statků. Vyhoštěnci v počtu asi 200 osob se odebrali na statky pánů z Kounic do Slavkova. Slavkov byl v té době hlavním sídlem Novokřtěnců na Moravě. Přicházeli tam postupně i Novokřtěnci z jiných míst. Rok po Novokřtěncích z Mikulova tam přišla skupina z Tyrol vedená Jakubem Hutterem.

Když se počet Novokřtěnců ve Slavkově rozrostl tak, že nestačil jeden společný dům ke konání bohoslužeb, rozdělili se do tří společných domů statků. Začaly mezi nimi spory zejména o náboženské otázky. Proto již po roce 1530 začaly odcházet jednotlivé skupiny do dalších obcí na jižní Moravě. V roce 1531 se usídlili Novokřtěnci v Hustopečích a Starovicích. Od roku 1536 do roku 1547 se postupně usídlovali v Popicích, Pouzdřanech, Bořeticích, Kobylí, Čejkovicích, Velkých Pavlovicích, Velkých Bílovicích, Nových Mlýnech, Podivíně, Staré Břec-lavi a v Zaječí. V Rakvicích se usídlili v roce 1540. Souhlas k jejich usídlení v Rakvicích dal Jan z Lipého, který v té době byl majitelem

hodonínského panství, ke kterému patřily i Rakvice.

Jan z Lipého jim dal do nájmu Svobodný dvůr, který byl na místě dnešní "dolní školy" a k tomu jim dal ladem ležící půdu. Novokřtěnci byli nazýváni habáni. Toto pojmenování je vykládáno nebo je odvozováno různě. Tak např. Univerzitní profesor Dr. Hýsek uvádí, že toto pojmenování je odvozeno od slov Habe ein - to je "jeden" nebo "společný majetek". Jiní historikové uvádějí, že slovo habán je odvozeno od slova Haushaben (společná kuchyně - společný majetek). Do Rakvic přišli habáni v době, kdy císař Ferdinand II. opětovně žádal zemský sněm moravský, aby učení Novokřtěnců bylo potlačeno a habáni vyhnáni ze země.

Když se habáni usídlili v Rakvicích, začali hospodařit a kolem dvora si vystavěli typické habánské domy podsklepené, sklepy spojené chodbami mezi sebou a spojené též chodbami s hlavní budovou dvora.

Žádný z těchto domů, které byly na dnešním náměstí se nezachoval.

Zachovalo se však několik habánských sklepů, několik zbytků sklepů a zbytek sklepa hlavního habánského dvora pod dolní školou. Původní sklep pod hlavním dvorem sahal od okraje dnešní dolní školy až po vchod do kostela. Původní hlavní dvůr zahrnoval celý prostor dnešní dolní školy, včetně její zahrady a budovy obecního úřadu včetně dnešní hasičské zbrojnice. Při kopání základů dnešní hasičské zbrojnice byly nalezeny zbytky ohniště kovářny a kovářské nástroje. Je prokázáno, že ze sklepů pod jednotlivými habánskými domy vedly chodby ke sklepu hlavního dvora. Pokusy dostat se do sklepa při svíčkách, byly zmařeny proto, že svíčky při nedostatku kyslíku zhasly. Tyto chodby byly zazděny jak v jednotlivých habánských sklepech, tak i u hlavního sklepa. Ještě v roce 1935 vedla paní Průdková dnešní Marii Darmovzalovou chodbou do hlavního habánského sklepa.

Do dnešních dnů se dochovaly habánské sklepy pod dnešními domy, které mají tato popisná čísla: 12, 13, 17, 221, 104, 105, 106, 107, 108 a 142. Turza habánských sklepů se dochovala pod domy č. 14, 23, 25 a 134. Podle ústního podání byly habánské sklepy do jejich přestaveb pod domy č. 139 a 141, neboť např. se dochovala část chodby pod domem č. 142 směrem k domu 141. Připojený situační plán ukazuje, že prakticky na převážné části dnešního náměstí byly habánské domy.

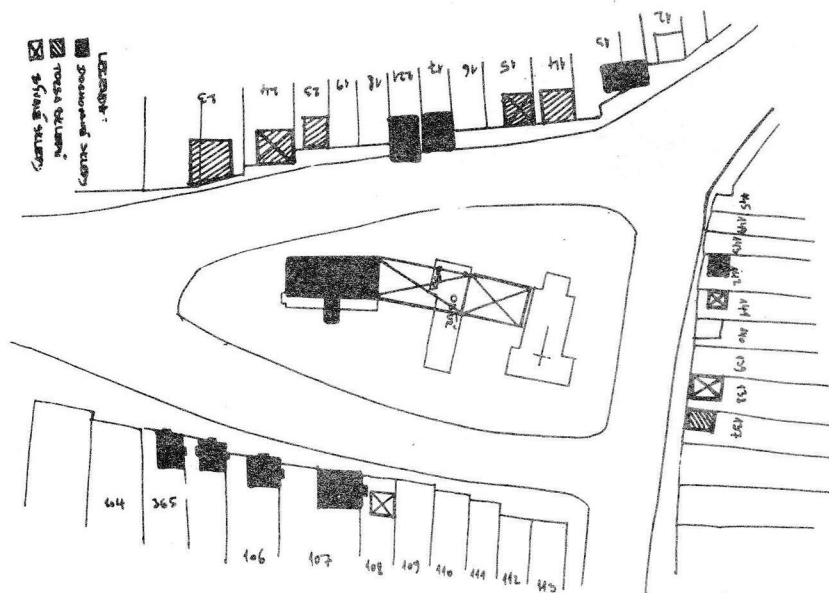
Výjimku tvoří skupina domů svobodný dvůr, patřící Křištofu Bobrovnickému z Bobrovníku, který se prostíral v prostoru domu č. 255, 131 až 133.

Jednotlivé habánské sklepy jsou stavěny buď z habánských cihel nebo z kamene nebo z obojích těchto stavebních materiálů, tj. z části z uvedených cihel, z části z kamene. Velikost sklepů, které se dochovaly je rozdílná, a to pravděpodobně podle velikosti habánských domů, pod kterými sklepy byly. Některé sklepy byly postaveny kolmo k hlavnímu dvoru, jiné byly postaveny vodorovně se dvorem. Sklepy nebyly pod celými domy, nýbrž pod částí obytnou domu. Např. sklep pod domem č. 13 byl postaven vodorovně s bývalým hlavním habánským dvorem.

Sklep je dlouhý 8,5 metru, má šířku 3,2 metru. Šíje - spojnice vedoucí ke sklepu domu č. 14 je široká 1,65 m a dlouhá 6,5 m. Pod původními padacími dveřmi, dochovanými do roku 1953 bylo 13 schodů. Jedna polovina zdiva tohoto sklepa je z kamene, druhá z habánských cihel. Klenba sklepa má gotický tvar.

Když v roce 1953 se rozhodl majitel tohoto domu Tomáš Horáček dům přestavět a zadal vypracování projektu ing. Pochylému z Podivína, projektant při prohlídce starého domu dal podnět k tomu, že by bylo vhodné zachovat habánský sklep v jeho původní podobě, jakou měl v 17. stol. Při vyklízení sklepních prostor před bou-

ráním domu a novou stavbou domu byla nalezena ohniště se spoustami popelu a střepy habánské keramiky, 2 mince, kuchyňská keramická nádoba. Mince byly předány muzeu. Od sklepa směrem k habánskému sklepu pod domem č. 12 byly šíje (chodba a lochy), které byly zazděny,

aniž by byl učiněn pokus o jejich prozkoumání.

Historik profesor Ladislav Hósák uvedl, že v domě č. 13 byla společná modlitebna a že dům byl 16. července 1605 spálen Bočkajovci, stejně jako byly vypáleny Rakvice a pobožen a vypálen i kostel. Dřívější majitelé uváděli, že s tímto domem jsou spojená jakási tajemství, aniž by věděli jaká. Toto tajemství - pověst zaznamenala ve svém díle Lidské dokumenty a jiné národopisné poznámky kobylská kronikářka Augusta Šebestová. Tato pověst zní: "U nás v Rakvicích kolovala pověst, že v čísle 13 kdysi habáni uložili dvě kádě peněz. Někdo se tam chtěl spustit a na těch kádích seděl kohút. Kdo chce poklady dobyt, nemá promluvit. On promluvil. Kohút se proměnil v jakýsi obludí a museli ho ti jeho společníci vytáhnout".

Je třeba se zmínit také o sklepech pod domy č. 105 a 106, 17 a 221 a pod domem č. 142. Sklep pod domem č. 105 je celý postaven z neopracovaného kamene. Je o něco menší než sklep u č.p. 13. Od sklepa pod domem č. 105 vedla šíje směrem k domu č. 104, po jejíchž stranách byly lochy. Další šíje vedla směrem ke sklepu hlavního dvora. Při jedné velké bouři sklep i lochy se propadly. Sklep byl péčí majitele Malinky znovu postaven v původní podobě. Zachovalo se původní předsklepí tohoto sklepa. Při vyvážení zeminy a kalů z lochů byl nalezen poklad v počtu 300 mincí. Šlo o bílo groše (bílý groš měl hodnotu tří krejcarů, tj. 3/60 stříbrného zlatníku), které byly raženy v letech 1573 až 1619.

Sklep, který se dochoval pod domem č. 106 je zajímavý tím, že je stavěn ve formě jakési rotundy. Sklepy zachované pod domy č. 17 a 221 jsou situovány kolmo na sklep pod dolní školou. Část sklepu pod domem č. 17 sahající dříve až pod silnici se propadla v roce 1922 pod tíhou "oračky", velkého parního stroje, který tahal orací pluh, jichž používal velkostatek velkopavlovický na pozemcích, na kterých ještě před pozemkovou reformou (v roce 1923)

hospodařil. Sklep pod domem č. 221 se dochoval v původní podobě i s padacími dveřmi, pod nimiž je strmé schodiště se 13 schody.

Pozornost si zaslouží také sklep pod domem č. 142. Jde o menší sklep postavený z habánských cihel. U tohoto sklepa se zachovalo i předsklepí. Z tohoto předsklepí se zachovala část šíje vedoucí k domu č. 141, pod níž podle ústního podání měl také být habánský sklep. Tato část šíje je typická pro spojení mezi habánskými domy. V předsklepí byla kruhová nádrž na obilí. Hloubka nádrže byla 1,5 m stejně jako její průměr.

U torz sklepů v domech č.p. 23 a 25 je zachována čelní stěna směřující k hlavnímu dvoru se zazděným vchodem do šíje ke dvoru a na boční části zdi je zazděna šíje vedoucí k sousednímu sklepu. Nutně musel tady být habánský dům na místě domu popisné č.24. Na místě domu č. 25 byl nyní postaven nový dům. Šíje vedoucí od původního sklepa k hlavnímu dvoru je částečně odkryta. Je vidět tento prostor i dnes. Při průzkumech se dále ukázalo, že pod domem č. 28 se také dochoval habánský sklep. Údajně měl být stejný sklep i naproti v domě č. 102. Z toho by se dalo usoudit, že habánská obydlí sahala až k těmto domům. V Rakvicích se také dochovaly habánské studny u habánských sklepů, a to v domě č.p. 23, 24 a 106. Studny byly vybudovány z kamene tak, aby k nim byl přístup jak ze dvora domu, tak i ze šíjí, které spojovaly jednotlivé habánské sklepy. Studny jsou vybudovány z kamene a na jejich dně jsou dva otesané kameny položené na dně studny ve formě kříže.

Pokračování o životě habánů v dalším čísle zpravodaje.

JUDr. Hubert Režný

Řemesla v obci

Jeden by neřekl, že při změně společenského systému, který vládl takřka 50 let, se lidé budou tak rychle adaptovat na nové podmínky. Je pravda, že mezi námi jsou lidé schopní, odvážní, někdo má pro začátek vytvořeny lepší podmínky jak ten druhý, ale je zajímavé sledovat mladé lidi, jak rychle se přizpůsobují, aniž kdy za svůj krátký život poznali něco jiného než socialistickou jistotu. Snad vyprávění rodičů, kteří vyrůstali v jiném systému, jim dalo ten správný směr.

V minulém roce byl v našem zpravodaji uveden seznam řemeslníků, působících v Rakvicích na sklonku třicátých let a tak dnes po tříletém působení společenské změny se můžeme jen v kostce seznámit s rozvojem řemesel v Rakvicích dnes.

Počet řemeslníků a podnikatelů se rozrůstá, ale také mění. Někteří své podnikatelské záměry opouštějí, přechází na jiné podnikatelské cesty tak, jak se utváří život kolem nás.

Snad dnes každý z nás tuší nevyhnutelný pohyb pracovních sil a budeme si muset zvykat na podnikatele z řad našich občanů, kteří budou stavět a vlastnit objekty, které vlastnily jen státní podniky nebo družstva a hledat u nich zaměstnání. Bude to vyžadovat změnu chování každého jednotlivce ve směru materiálním, morálním, výchovném, změnu k hodnotám vzdělání a slušného chování. Dá se očekávat, že nebudou přijímáni do práce lidé, kteří zapálili a zničili informační skříňky u obchodního domu, kteří ničí pomníky na hřbitově nebo nejsou vychováni ani k tomu základnímu - uvolnit místo v dopravním prostředku ženě nebo starým lidem.

A tak jen pro porovnání, pro přehled si uděláme obrázek o řemeslech a službách v obci Rakvicke. Pro tentokrát vypustíme zemědělství, zelinářství, ovocnářství, vinařství, prodej a nákup.

Lubomír Malinka	- výroba, instalace el. strojů	
Jarmila Průdková	- sběrna prádla a šatstva	
Viktor Šmída	- oprava a navíjení el. motorů	
Pavel Polášek	- oprava el. strojů	
Olga Valoušková	- hudební výuka	
Ing. Petr Krčka	- výroba pracích a čistících prostředků	
Jaroslav Charvát	- motorová doprava	
Stanislav Suchánek	- opravy automat. praček	
Ing. Jan Kamenský	- projektová činnost	
Jaroslav Vajbar	- oprava jízdních kol	
Liška Cvrčková	- holičství a kadeřnictví	
Zdeněk Škarek	- truhlářství a čalounictví	
Marie Krůzová	- praní prádla	
Václav Žďárský	- výroba plastických hmot	
Jaromír Nečas	- oprava obuvi	
Svatava Jankovičová	- krejčovství	
Zdeněk Filípek	- stolařství	
František Filípek	- truhlářství	
Miroslav Janoušek	- čalounictví	
Drahomíra Krůzová	- krejčovství	
Květoslav Filípek	- autodoprava	
Jaroslav Sladký	- autodoprava	
Květoslav Lukeš	- klempířství	
Věroslav Průdek	- zámečnictví	
Milan Vajbar	- truhlářství	
Jarmila Lukešová	- cukrářství	
	Zdeněk Nečas	- autodoprava
	Josef Ludvík	- zámečnictví
	Pavel Polášek	- zámečnictví
	Oldřich Prudík	- truhlářství
	Zdeněk Minařík	- cukrářství

Zd. Pohl

Majetkové vypořádání zemědělců

Kolektivizace zemědělství způsobila nejen nevyčíslitelné škody vlastníkům půdy, ale necitlivými zásahy byl zničen i reliéf krajiny. Zmizela rada rostlinných a živočišných druhů, zanikl i zemědělský charakter naší obce. Minulý systém se zmocnil jmění každého jedince i jeho samého. A snad největší škodou je skutečnost, že byl potlačen vztah občanů k půdě.

Federálnímu shromáždění ve snaze odčinit tyto škody, které vznikly vlastníkům půdy a že nelze plně nahradit ba ani vyčíslit morální škody, vydalo zákon o půdě ve snaze zmírnit následky jen některých majetkových křivd, k nimž došlo vůči vlastníkům zemědělského a lesního majetku v letech 1948 až 1989. Sledovalo tím nejen zmírnit tyto škody, ale také dosáhnout zlepšení péče o zemědělskou a lesní půdu, obnovením původních vlastnických vztahů k půdě. Sledovalo tím také upravit vlastnické vztahy k půdě v souladu se zájmy hospodářského rozvoje venkova i v souladu s požadavky na tvorbu krajiny a životního prostředí.

Změny v zemědělství vyvolané nejen tímto zákonem, ale i zákonem o transformaci družstev a vypořádání nebo dořešení majetkových křivd se dostává do závěrečného stádia. Proces majetkového vypořádání náhrad však neprobíhá, vždy ke spokojenosti oprávněných osob. Není často dobrá vůle ze strany povinných osob, řešit zákony a nařízení vlády, jasně stanovené nároky oprávněných osob. To pak znamená, že je tu porušování zákona. Tato skutečnost je důvodem pro uplatnění sankcí a dává možnost i stížností na prokuraturu. Je proto třeba, abychom si připomněli nejdůležitější nároky vlastníků, kteří provozují zemědělskou výrobu. Zákon o půdě a vládní nařízení jej doplňují a rozlišují zásadně:

a) vydání majetku, který byl vlastníkem půdy odnat národními výbory, soudy nebo proti právními opatřeními, který připadl státu a byl užíván zemědělskými družstvy - jde

o tzv. restituci.

b) zánik užívacích práv ke sdruženým pozemkům a jinému zemědělskému majetku, užívaném dříve zemědělským družstvem a tím spojenými náhradami za trvalé porosty, živý a mrtvý inventář a zásoby.

Ze zákona o půdě vyplývá, že dnem 24. června 1991 zaniklo právo družstevního užívání ke sdruženým pozemkům vlastníků, kteří nejsou členy zemědělského družstva. Část vlastníků vyzvala družstva k vydání svých pozemků a dohodla se s družstvem o vydání třeba náhradních pozemků. Další část vlastníků požádala o vydání pozemků, ale dala je družstvu do pronájmu. Nedošlo-li mezi družstvem jako dosavadním uživatelem a vlastníkem k takové dohodě, vznikl podle § 22, odst. 2 zákona o půdě dnem 24. června 1991 nájemní vztah, to znamená, že vlastníku vznikl nárok na nájemné. Tento vztah pak mohl vlastník vypovědět k 1. říjnu běžného roku.

V souvislosti se skončením práva užívání pozemků nečlenů družstva, když tento vlastník začal provozovat zemědělskou výrobu, vzniklo u něho právo na náhradu za živý a mrtvý inventář a zásoby. Toto právo mohl vlastník uplatnit do 31. března 1993. Vlastník má právo na vydání těchto věcí nebo náhradu za ně, že je vnesl nebo mu byly odnаты v období od 25. února 1948 do 1. ledna 1990, že je potřebuje k zajištění zemědělské výroby a že tento nárok uplatnil do 31. 3. 1993.

Povinnost inventář a zásoby vydat nebo poskytnout náhradu za ně mělo původně družstvo provést do jednoho roku ode dne, kdy vlastník družstvo k vydání vyzval. Vydáním zákona č. 93/1992 Sb. byla tato lhůta však zkrácena na 60 dnů. To znamená, že bylo-li družstvo vyzváno vlastníkem k vydání živého a mrtvého např. listopadu 1991, je povinností družstva vydat inventář a zásoby nebo náhrady za ně nejpozději 28. dubna 1993.

Nedojde-li nebo nedošlo-li k dohodě, má oprávněná osoba možnost svůj nárok uplatnit u soudu.

Výši nároku za živý a mrtvý inventář i zásoby upravuje nařízení vlády č. 20/1992 Sb. Tato nařízení stanoví, že nelze-li určit současnou hodnotu náhrady za živý a mrtvý inventář a zásoby, stanoví se náhrada podle normativů uvedených ve vl. nař. č. 20/92 Sb. Náhrada se vypočítává podle počtu hektarů. Při výpočtu se postupuje podle vzorce uvedeného v příloze č. 2 tohoto vládního nařízení. Poněvadž se nahrazuje to, co bylo vneseno a odňato, je třeba brát za základ celkovou výměru tehdejšího hospodářství, jemuž inventář sloužil.

Pokud jde o trvalé porosty, vyslovuje zákon o půdě zásadu, že v případě, že vzešly trvalé porosty na sdružených pozemcích v době jejich užívání zemědělským družstvem, **stávají se tyto trvalé porosty vlastnictvím vlastníků pozemků**, dnem skončení práva užívání zemědělským družstvem, to je dnem 24. června 1991.

Vlastník pozemku měl však povinnost vyřešit otázku náhrady za tento porost s družstvem za podmínek stanovených zákonem o půdě § 24. Vedle toho řeší zákon otázky vypořádání trvalých porostů mezi vlastníky půdy, která byla v rámci hospodářsko-technických úprav přidělena jako půda náhradní.

I v Rakvicích jsou osoby, kterým byl odebrán zemědělský majetek rozhodnutím soudů nebo ONV nebo byl tento majetek odebrán protiprávně. O tento majetek oprávněné osoby měli možnost požádat do 31. ledna 1993 na příslušných úřadech.

Závažným problémem je také otázka vypořádání majetkových podílů podle zákona o transformaci družstev. O této otázce si povíme v dalším čísle Rakvického zpravodaje.

Milan Horáček

ZVLÁŠTNÍ ROČNÍK

Jó, doba se mění a zachytit rozjetý vlak, to už musí být člověk schopný, trénovaný nebo alespoň nepohodlný a že naskočí lidé pohybující se po této krásné planetě už celé půlstoletí, to samozřejmě očekávat nelze. To nikdo od nich nemůže chtít. Někdo je zklamán, někdo udiven, někomu to nevadí, své už si prožil a je mu to jedno, ale jak se v poštovní schránce mezi novinami objeví pozvánka na slet ročníku do rodného hnízda, i ti nejotrlejší neodolají a spěchají tam, kde se narodili, aby se pozdravili se svým mládím. Nejvíce spěchají rodáci rozseti po širém světě, i když by se někomu zdálo, že za ta léta má každý svůj domov, své kamarády, ale všichni tito světáci tvrdí, jak rodný hlas zavolá, nemají stání a alespoň na chvíli se musí octnout tam, kde se narodili, kde se prali a snívali, vzpomenout na své první lásky a vidět své učitele. Ano učitele. Ta chvilka výročního

setkání s nimi každého vrací do dob bezstarostného mládí, před nimi se zase stáváme jejich žáky, rádi se pochválíme, co ze strapatého kluka či copaté dívenky vyrostlo. Věřím, že ročníkům, které učil pan učitel Veselý by nevadilo, kdyby zase pravítkem usměrňoval chování svých žáků, protože jak jsme děti svých rodičů pokud žijí, tak jsme i žáky svých učitelů.

Mnohým z vás se může zdát, že oslavy padesátin probíhají u všech oslavenců stejně, ale z omylu vyvedu každého, kdo pořádně nezná ročník narozený roku 1942. Tento válečný ročník kráčí životem tak nějak o krok zpět. Sotva se vyhrabal z krajkových duchůnek a povijanů, už bylo po válce a tak čučel na svět udiveně, nechápajíc proč se lidé radují, proč tancují a stačilo mu nacpat si panděro a zaneřádit pleny. V roce 1948 teprve začínal rozum brát a co nejvíce zajímalo toto rodící se společenství byla škola

a starost, jak se z ní dostat ven. Rok 1968 zastihl tento zvláštní ročník v pubertě a snad jen zázrakem se nikdo z nich nedostal do některého výchovného zařízení. Další, snad poslední společenská změna jej zastihla naprosto nepřipraveného i když se dá usuzovat, že se začíná probouzet a tak trochu pozdě, ale přece své padesátiny s ročním zpožděním oslavil, takže letošní rok budou oslavy padesátin slavit ročníky dva. Já jen aby to někoho nepopletlo, ale rozhodně si ve své pohodlnosti ročník 1942 snaží ubrat roky ze své životní sbírky, tak se dá předpokládat, že své pětapadesátiny bude

slavit v šedesáti a své šedesátiny v sedmdesáti. Dál už si neodvažují zajít, ale ať je to jak chce, přejme jim hodně zdraví, mladistvého elánu a chuť do života. Pokud opravdu u nich došlo k probuzení, mile by nás překvapili oslavou svých pětapadesátin ve své třiapadesátce. Byla by to bomba. Člověk se může dožít všelichého, ale pochybuji, že je někdo nebo něco vyvede z jejich zaběhnuté životní cesty.

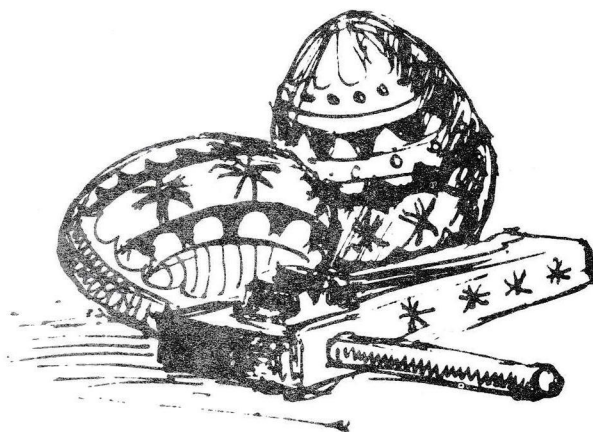
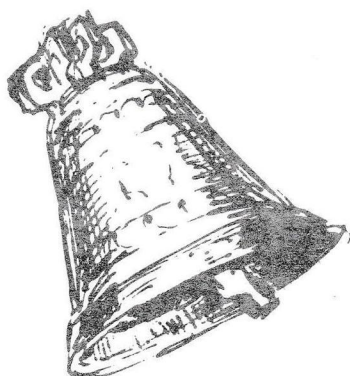
Zd. Pohl

Velikonocní receptář

Když slyším o velikonicích, tak si představuji svěží zelenou travu, v ní batolící se roztomilá žlutá housátka, ve vinných rozkvetlé mandloně, barevná vyjíčka na slaměnkách a z vrbových "průtek" upletené žile různých délek a tvarů. Na vrbové "průtky" jsme chodili na "lúka" a z nich pletli žile placaté, čtyřhranné a kulaté. Aby do velikonic vydržely a neztvrdly, zamáčely se ve studni na "dýškovku".

Hlavní symbol velikonic je barevné vajíčko a já jsem dodnes přesvědčen, že je to ten nejkrásnější dar pro šlaháče. Velikonocní vajíčka chutnají přece jinak, jak vařená vajíčka v jiném ročním období. Úplně stejný názor mám na vánočního kapra. Už to slovo, vánoční kapr nebo velikonoční vajíčko, v nás vyvolává představu něčeho zvláštního, slavnostního, a proto je pro mě vánoční kapr a velikonoční vajíčko nedostižnou pochoutkou.

Jako kluci jsme se všechna vyšlahaná vajíčka snažili spořádat, samozřejmě jen tak bez soli a chutnala nám velice tato těžce vydobytá odměna, kvůli které jsme stávali dříve než obvykle, jen abychom chytili spolužačky ještě v posteli. Komu se to podařilo, stával se na týden hrdinou třídy a pak jsme se někde v zákoutí pouštěli do svého výtvarného v podobě barevných vajíček. Jak nám pak bývalo zle, jak jsme se kroutili při bolestech břicha, ale vzpomínky zůstaly a velikonoční vajíčka mám rád dodnes.

Ptal jsem se v okolí už vyloužilých šlaháčů na jejich zkušenost s velikonočními vajíčky a kupodivu všichni sdíleli můj názor. Dokonce jeden můj známý se mi svěřil, že u něj obliba velikonočních vajíček došla tak daleko, že začal zkoušet vylepšení tohoto velikonočního klenotu, jen aby ještě vylepšil jeho chuť a tím by stoupla i jeho vážnost pro šlaháče všech ročníků. Naprosto odstranil vaření ve vodě a zkoušel jiné hustější tekutiny. Nejprve je vařil ve slepičí polévce, pak v hovězím vývaru, taky ve "fazulovici" a nakonec v "obarovici". "Nevěřil bys," říkával, "jakej to dostane šmak a vůbec nejlepší vajíčko je uvařené v hovězím guláši a ještě když se do něho přidají "feferonky", je dílo nepřekonatelné. Dobrá jsou také vajíčka vařená spolu s domácí klobásou nebo v "paprikáči". Nijaké jsou vařené v rajské nebo ve svíčkové omáčce. Pak teprve přichází na řadu barvení. Bez barvy to nemá ten pravý efekt a důležitá je různost barev, protože oči jsou ten nejhlavnější chutnač a každá barva vykládá do úst pocit jiné chuti, takže se můžeme těšit na výsledek."

Souhlasím se svým známým, vždyť člověk se má v životě učit a objevovat něco jiného, netradičního, nového. Bez bádání by dnes nebylo ani slivovice milí pánové a jak ta nám zpříjemňuje život, to nemusím zdůrazňovat. Proto podporujeme novátorství a těšme se na velikonoce.

Veselé velikonoce a klukům dobrou chuť přeje

Zdeněk Pohl

Škola v přírodě

My, žáci čtvrté třídy, jsme začátkem března jeli do školy v přírodě v Nekoři v Orlických horách. Po příjezdu nás překvapilo, že je v Orlických horách tolik sněhu. Pravidelně jsme chodili lyžovat, bobovat a sánkovat. Závodili jsme ve sjezdu na bobech - vyhrál Tomáš Krejčíř. Paní učitelky nám připravily orientační běh. Na stanovištích jsme plnili různé sportovní cviky. Nejlepší byli Karel Krejčíř a Jitka Oslzlá. Kromě soutěží na sněhu jsme soutěžili v chatě. Děvčata skákala přes švihadlo a kluci hráli turnaj ve stolním tenise. Měli jsme soutěž ve znalostech o dřevě. Nemocní měli soutěž ve znalostech o houbách. V každé soutěži první tři dostali diplomy a krásné ceny. Dvakrát jsme si zabruslili na stadionu v Nekoři. Udělali jsme si výlet na plavání do Ústí nad Orlicí. Chodili jsme na vycházky do okolí Nekoře. Navštívili jsme starobylé město Letohrad a dědiny Líšnice a Šedivec. Na výletě podél řeky Divoké Orlice jsme přišli až na Pastvinskou přehradu. Navštívili jsme tam vodní elektrárnu. V Nekoři jsme navštívili soukromou firmu Horalku, ve které jsme se podívali jak se vyrábí látky.

Uspořádali jsme si karneval a diskotéku. V Orlických horách jsme se učili o Orlických horách. Prožili jsme hezkých čtrnáct dnů v Nekoři v Orlických horách.

žák Jiří Bartoš

Poznámka redakce:

Letohrad, který žáci navštívili (dříve Kyšperk) je rodištěm spisovatele Petra Jilemnického a u kostela je hrob F. L. Věka (původně Heka), z úspěšného televizního seriálu dle románu A. Jiráska.

Napime se chlapci vína

slova a hudba Zdeněk Pohl

Napime se chlapci vína
než zasype nás černá hlina
napime se z hluboka
ať sejdeme se na tým světě
sejdeme se do roka.

Napime se červenýho
že sme srdce upřimnýho
napime se bílýho
ať do roka zas sejdeme se
u vínečka mladýho.

Darovali dětem

Děkujeme firmě Mikro (p. Krůzovi a p. Průdkovi) za hračky,
které věnovali dětem z mateřské školy z Rakvic.

Za celý kolektiv Ludmila Foldynová

Úspěch stolních tenistů SK Rakvice

Stolní tenisté SK Rakvice se po celoroční úspěšné sezoně utkali ve sportovní hale Mostárny Hustopeče o postup do druhé nejvyšší soutěže se dvěma družstvy. Byly to družstva Zlína "B" a Třince. Postup do vyšší soutěže měla zaručena dvě nejlepší. Hráči SK Rakvice porazili oba soupeře Třinec 10 : 4 a Zlín "B" 10 : 5 a spolu s mužstvem Zlína postoupili do druhé ligy.

V družstvu SK Rakvice "A" nastupoval pouze jeden rodilý Rakvičan, a to Oldřich Krůza. Ten byl nejlepším hráčem tohoto týmu po celou sezonu i v samotné kvalifikaci, kde neokusili

porážku a v obou utkáních získal plný počet bodů. Dalšími členy družstva jsou Kvíčala, Souček a Hanák.

Postup do druhé ligy stolního tenisu je největším úspěchem tohoto sportu na našem okrese. Všem hráčům tohoto týmu, tzn. i hráčům mužstev nižších soutěží, k tomuto úspěchu srdečně blahopřejeme.

P. Suchánek

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Sňatek uzavřeli:

Petra Veverková	-	Luboš Suský	(Rakvice)
Zdenka Bednaříková	-	Lubomír Malinka	(Rakvice)
Gabriela Švarcová	-	Ivan Frýbert	(Rakvice)
Andrea Pucová	-	Robert Kuchta	(Přítluky)
Lenka Maršálková	-	Robert Janků	(Rakvice)
Lenka Humlíčková	-	Pavel Vejrosta	(Rakvice)
Zina Koláčková	-	Miroslav Jelínek	(Přítluky- H. Dubňany)

Žijte spolu dlouho a šťastně!

Narozené děti:

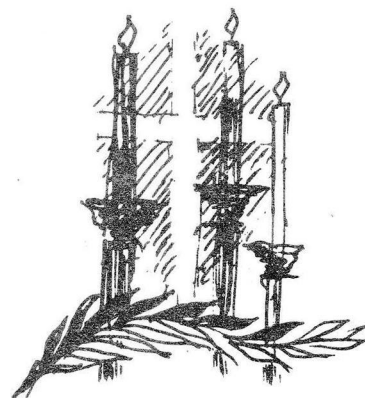
Petra Foukalová	č.p.	628
Lenka Pešová		645
Jan Pribila		30
Filip Vajbar		147
Romana Vajbarová		804

Přejeme úspěch při prvním kroku a pak v každém dalším roku.

Zemřeli:

Helena Pilátová	ve věku	85 let
Marie Šustalová		92 let
Božena Nečasová		90 let
Anežka Frýbertová		79 let
Marie Průdková		94 let
Věněk Vajbar		69 let
Marie Rozsypalová		74 let
Karel Rozsypal		50 let
Magdalena Švástová		86 let

Život se vytratil, jak rosa na trávě.

Redakce zpravodaje se omlouvá čtenářům za opožděné vydání tohoto čísla. Ke zpoždění došlo z technických důvodů.

Za redakci P. Suchánek